

EEN VONK UIT POLEN BEREIDT DE WERELD VOOR OP DE PAROUSIE

De afbeelding van de Barmhartige Jezus met het onderschrift JEZUS, IK VERTROUW OP U is over de hele wereld bekend. Juist zo, met de gekleurde stralen die op borsthoogte uit de plooiën van het gewaad kwamen aanschouwde de Poolse zuster Faustyna Kowalska de Heer Jezus, die haar de ‘secretaresse van Mijn barmhartigheid’ noemde. In haar *Klein Dagboek* lezen we bij nummer 1732: ‘Toen ik voor Polen bad hoorde ik deze woorden: Polen heb ik in het bijzonder bemind, en als zij gehoorzaam zal zijn aan mijn wil zal ik haar in macht en heiligheid verheffen. Uit haar zal een vonk voortkomen, die de wereld zal voorbereiden op mijn laatste komst’. Op welke ‘vonk’ en welke ‘komst’ doelde Jezus? Wat wordt bedoeld met de ‘voorbereiding van de wereld’? Wie kan daaraan deelnemen en op welke voorwaarden?

1. WAAR DIENT DE WERELD OP VOORBEREID TE WORDEN?

De komende gebeurtenissen, die mij gegeven waren vanaf mijn vroegste jeugd te beleven, zijn onafwendbaar, hoewel de mensen er niet aan willen denken en zinloos hun leven vele jaren vooruit plannen, en de regeerders en politici zich onledig houden met statistieken en ridicule prognoses maken voor de verre toekomst. Het is echter niet mijn taak om ‘ondergangsprofeet’ te zijn, aangezien die rol Jezus Christus zelf heeft vervuld toen hij ‘vreeswekkende verschijnselen aan de hemel’ aankondigde, en op aarde ‘doodsangst onder de volkeren, die radeloos zijn door het donderend geweld van de zee en haar golven’. ‘De mensen zullen het besterven van schrik – zo sprak Hij – in spanning om wat de wereld gaat overkomen.’ Het is voor mij duidelijk dat het zo gaat gebeuren als de mensen raketten gaan afschieten richting van een op de aarde afkomende enorme asteroïde (ik heb deze van nabij gezien), deze zullen haar echter missen. Een botsing zal onvermijdelijk zijn, dus er staat een schrikwekkende beving van de gehele aarde te wachten, zodanig dat niemand zal standhouden. Monstrueuze oceaangolven zullen de eilanden overspoelen en diep de continenten binnendringen, en supervulkanen en bergvormende bewegingen van de aardkorst zullen de maat van de verwoesting volmaken. De Moeder Gods van Fatima voorspelt dat deze rampen tot de ondergang (*aniquilação*, letterlijk vernietiging) zullen leiden van vele volkeren. Deze ondergang heeft zij laten zien tijdens de verschijningen in Garabandal (1961-1965) en in Akita (Japan) (1973-1982).

Ongetwijfeld zullen deze vreselijke straffen te maken hebben met de Wederkomst van Jezus, de Parousie geheten. Waar echter, op welke moment van de geschiedenis kunnen we deze plaatsen? De rampen die onze Heer aankondigt in de evangeliën zouden geen enkele zin hebben helemaal aan het einde van de wereld – ze zouden dan doelloos zijn. Waarom zou Hij zo pijnlijk de aarde zuiveren, als die toch al gedoemd zou zijn tot een verdelging bij het juist aanstaande zijnde Laatste Oordeel? De Parousie dienen we derhalve te zien als een ‘midden-gebeurtenis’, zij is een tweede komst ofwel wederkomst van de Heer en heeft betrekking op een zekere periode die aan het einde van de wereld voorafgaat, echter niet helemaal aan het einde van de wereld gesitueerd, maar ‘aan het einde der tijden’ (zie Jes. 2,2), of ‘aan het einde der dagen’ (Jer. 23,20, 30,24).

De Parousie als ‘midden-gebeurtenis’ is uitstekend zichtbaar in zeer vele bronnen op welke de Kerk zich tegenwoordig in haar leer baseert, alleen is zij ... afwezig in de leer van de Kerk zelf! De Parousie schreeuwt als het ware van de bladzijden van de Evangeliën en de Apocalyps van St. Johannes, uit sommige Psalmen, ook uit de boeken van vele profeten, met Jesaja voorop. Om maar niet te spreken van de Mariaverschijningen van de laatste eeuwen, op welke de Kerk teruggrijpt, waarbij zij niet wil opmerken wat voor cruciale plaats daar juist de Parousie inneemt. Als zij die verschuift naar het eind van de wereld begrijpt zij noch de boodschap van Fatima, noch de Vrouwe van Alle Volkeren van Amsterdam, noch Akita in Japan, noch Kibeho in Ruanda, noch zovele andere. Als de Kerk zo te werk gaat is het geen wonder dat zij geen acht slaat op Garabandal in Spanje, Naju in Korea, Medjugorje met tientallen ‘geheimen’, die immers juist betrekking hebben op ... de Parousie!

Hoe heeft het kunnen gebeuren dat onze Kerk in een bepaalde periode van haar geschiedenis de geest van de verwachting van de Parousie heeft verloren, die zo kenmerkend was voor de eerste eeuwen? Dat heden ten dage in feite geen van de hiërarchen, van de pausen tot de laatste van de bisschoppen, niets hierover zegt? Geloven zij niet dat onze Heer al heel nabij is, bijna in de deuropening staat, zoals de evangelische ‘eenvoudigen van geest’, zo vaak uitgelachen door de ‘wijzen

en verstandigen', durven te geloven?! Ja, zij geloven dat niet, omdat – ik herhaal het – de Parousie ten onrechte helemaal naar het einde van de wereld is verdrongen, en omdat niemand de datum van het einde kent zeggen ze: 'Waar moeten we ons druk over maken?!' 'Dat slaat niet op ons, want er komen nog vele generaties na ons'... Hoe kan men doofstommen ervan overtuigen dat ze aan de rand van de afgrond staan, als die er heilig van overtuigd zijn dat ze er nog ver vandaan zijn? Hoe kan men ze elektriseren zonder hun vrijheid aan te tasten?

Helaas herhaalt de geschiedenis zich als we de eerste en de tweede komst van de Messias vergelijken. Op de eerste wachtte het uitverkoren volk tweeduizend jaar, vanaf Abraham tot het moment dat er een groot licht verscheen boven het slapende Betlehem, ondertussen de profetie van geslacht op geslacht doorgevend. Toen de Messias eenmaal was gekomen en zijn missie volbracht erkenden de Joden Hem niet en verwierpen ze Hem, en bezwaarden ze zichzelf met Zijn Bloed, en ze verwerpen Hem tot de dag van vandaag. Het nieuwe uitverkoren volk – de Kerk – leefde aanvankelijk in de spanning van de verwachting van Zijn terugkeer, maar met het verstrijken der jaren verbond zij zich zo hecht met de wereld, met haar machtigen en haar rijkdom, dat ze ophield met wachten, en dus ook met waken. Enkele ronde jaardagen zetten sommigen aan tot reflectie, anderen tot spot om de 'naïvelingen'. Zo was het, naar het schijnt, in het jaar 1000, maar ook in het jaar 2000, doch op kleinere schaal. Johannes Paulus II heeft weliswaar bekendgemaakt dat de Kerk na het jaar 2000 een nieuwe fase in haar historie aanving, dat er een nieuwe lente aankwam tegelijk met een nieuw Pinksteren, maar dit thema heeft hij echter niet verder uitgewerkt. Hij werd niet gehoord, laat staan begrepen. En tegenwoordig kunnen degenen die in de Kerk willen vasthouden aan de heilige apostolische traditie de vraag stellen: 'Waar blijft die lente? Of is het niet eerder een winter?', waarop de liberalen, de verkondigers van een valse barmhartigheid voor allen, de twijfelaars aan het bestaan van de hel antwoorden: 'Die is al aangekomen!'. Maar zowel de eersten als de tweeden weten geen raad met de vraag: en wat verder?

Het antwoord daarop dient echter zonneklaar te zijn. Symmetrisch (zoals bij de eerste keer), is de Messias, na tweeduizend jaar wachten van het nieuwe uitverkoren volk, in aantocht! Maar, 'zal hij geloof op aarde vinden als Hij komt'? (Lc. 18,8). Wie verwacht Hem? Deze keer zal het niet gaan om Hem te negeren of om de hand tegen Hem op te heffen! Wie Hem verwerpt zal zelf voor eeuwig worden verworpen, maar wie Hem met liefde aanvaardt zal de kans hebben om Zijn koninkrijk op aarde te bouwen. Maar moeten degenen die Hem tegenwoordig beminnen niet al het mogelijke doen om de overigen van de verdoeming te redden?! Juist het antwoord op deze vraag **heeft me ertoe aangezet om deze brief te schrijven aan allen die God beminnen!**

Ook ik dwaalde jarenlang door de Parousie aan het einde van de wereld te plaats, hoewel God me al van kindsbeen af op een bijzondere manier had verlicht. Meestal bracht hij me in nachtelijke visioenen over naar de toekomst en liet me schokkende gebeurtenissen zien die de wereld wachten. Ze schokten me tweërlei: ze ontstelden me waar het ging om de rampen, maar ze wekten vreugde en dankbaarheid jegens God bij het zien van de grondige en heerlijke omvorming van de hele werkelijkheid. Als kind had ik geen idee hoe ik dat wat ik meemaakte moest begrijpen, en ik had niemand om daarover te praten. Als volwassene werd (en word!) ik niet begrepen, zelfs uitgelachen.

God zelf heeft echter ingegrepen om mij de ogen te openen en te verlichten. Dat deed Hij tijdens een nachtelijk gebed in de kerk waar ik pastoor was, zo rond 1983. Jezus voerde mijn geest mee tot voor Zijn majesteit, komend 'met grote macht en glorie' te midden van engelen, en liet mij gaan door 'het kleine oordeel', in de literatuur terecht 'de waarschuwing' of 'het verlichten van de gewetens' genoemd. Dat deed Hij op zo'n manier dat ik onmiddellijk de kerk uitrende in de overtuiging dat alle bewoners van de aarde gelijk met mij hetzelfde hadden beleefd. Vanaf die tijd begrijp ik op welke wijze zich die eerste fase van de wederkomst van de Heer zal voltrekken, die voor allen verrassend zal zijn. Ja, de eerste, aangezien de zuivering van de wereld, die gepaard gaat met de onvermijdelijke straf, pas zal eindigen met de 'drie dagen van duisternis', waarbij de opstandige mensen van de aarde zullen worden weggenomen.

Deze nachtelijke ontmoeting met de Heer werd voor mij als het ware het sluitstuk van alles wat mij van mijn vroegste jaren gegeven was te leren kennen. Pas nu heb ik begrepen wat God bewerkstelligt op aarde 'aan het einde der tijden', wanneer satan, de verleider der volkeren, wordt vastgebonden en in de afgrond wordt geworpen (Openb. 20, 1-3), waarop de ondergang van het vijandige 'Babilon' zal berusten en het stichten van het Rijks Gods op aarde. Pas nu heb ik het aangedurfd – aangemoedigd

door mijn geestelijk leidsman – om hierover niet alleen te spreken, maar ook te schrijven. Ik wilde de mensen helpen om met hun verbeelding en hun hart dat ‘nieuwe’ binnen te gaan, en zelfs om daarnaar te verlangen, en zo is het boek ‘Met de Engel naar de Nieuwe Wereld’ ontstaan. Omdat het moeilijk is te verlangen naar iets wat eerst angst aanjaagt en pas daarna vreugde geeft is het, lijkt me, begrijpelijk waarom ik daar ben voorbijgegaan aan de tragische episode.

Omdat ik zelf niemand ben, zonder enige autoriteit, zal ik me nu baseren op de woorden van de Zegevierende Koningin van de Wereld, de Vrouwe van Alle Volkeren. Staat u mij toe dat ik eerst teruggrijp op de ‘diagnose’ die de Koningin stelt t.a.v. de huidige levensstijl, als zij zich richt tot haar trouwe zoon, de Italiaanse priester Stefano Gobbi. Hij noteerde 25 jaar lang Haar boodschappen, die hij uitgaf in het 600 pagina’s tellende boek ‘*Aan de priesters, de geliefde zonen van de Moeder Gods*’. Dit boek geniet erkenning van de Vaticaanse Congregatie voor de Geloofsleer, die het aan een grondige analyse heeft onderworpen, zonder er ook maar een correctie in aan te brengen, afgezien van de titel. De data van de alinea’s van het boek staan tussen vierkante haakjes. Laten we bij het lezen ons ervan bewust zijn dat de eerste boodschappen van Maria in dit boek van ruim 40 jaar geleden zijn. Wie zich de wereld uit die tijd nog herinnert, een wereld zonder computers, smartphones en zoveel andere ‘speeltjes’ kan deze vergelijken met de wereld van nu...

‘De wereld is erger geworden dan in de tijden van de zondvloed. Daarom bedreigt jullie het levensgrote gevaar van teloorgang op de wegen van zonde en ontrouw in dit leven en van eeuwige ondergang in het eeuwige leven [13.10.1982]. Hij [satan] is erin geslaagd u te verleiden door de hoogmoed. Hij heeft alles op zeer intelligente wijze weten te schikken. Elke sector van de menselijke wetenschap en techniek heeft hij naar zijn plan geplooid, door alles op te zetten tot opstand tegen God. Een groot deel van de mensheid heeft hij reeds in zijn macht. Met bedrog heeft hij wetenschapsmensen, kunstenaars, filosofen, geleerden en machtigen tot zich weten te trekken. Door hem misleid, hebben zij zich thans in zijn dienst gesteld om te handelen zonder God en tegen God [18.05.1977]. Satan heeft zijn koninkrijk in de wereld gevestigd. Daar heerst hij nu, overtuigd van zijn overwinning. De krachten die de menselijke gebeurtenissen in overeenstemming met zijn snode plannen richting geven en beïnvloeden zijn de duistere en duivelse krachten van het Kwaad. Hij is erin geslaagd de hele mensheid tot een leven zonder God te brengen [13.05.1993]’.

De Moeder Gods laat zich hier in vrij algemene bewoordingen uit. We weten echter dat het niet alleen om ‘de wereld’ gaat, omdat er ook in de Kerk zulke onthutsende dingen gebeuren dat haar trouwe kinderen zich van verbazing in de ogen wrijven... Het in sommige landen, met toestemming van Paus en bisschoppen, uitdelen van de H. Communie aan paren die in overspel leven, of ook (hoewel voorlopig sporadisch) het zegenen van paren devianten kan bij velen ontzetting wekken! Landen die voorheen katholiek waren zijn ver van hun geloof afgedwaald, de kerken zijn overwoekerd door gras of zijn veranderd in restaurants of moskeeën, en de islam geniet een grotere bescherming en privileges dan het katholicisme, dat wordt weggedrongen uit het openbare leven! En wat gebeurt er in de huizen, de scholen, de schuilhoeken van het menselijk hart? Dus hoe kunnen de priesters zeggen: ‘er gebeurt niets speciaal kwaads, het kwaad was en is er altijd, dus er is niets om je druk over te maken’?!

Nu iets heel optimistisch. Nemen we opnieuw het boek ter hand van de hierboven aangehaalde priester Gobbi, de stichter van de Mariale Priesterbeweging (*Movimento Sacerdotale Mariano*). Proberen we er achter te komen waarop de Moeder Gods de Kerk, en zelfs de gehele mensheid, wil voorbereiden.

‘Alles staat op het punt in vervulling te gaan volgens het plan van God. Uw Moeder wil u insluiten in haar Onbevleete Hart om u geschikt te maken voor de volmaakte verwezenlijking van het goddelijk plan. Hierin schittert **de triomf van de barmhartigheid van de Vader** die al zijn afgedwaalde kinderen wil leiden op de weg die terugvoert naar Hem, die zo verlangend op hen wacht. Dit plan brengt het grote uur tot vervulling van **de barmhartige liefde van de Zoon, die wil dat door zijn Bloed heel deze wereld gezuiverd wordt**, die door Hem op het Kruis verlost werd. Tegelijkertijd komt **de tijd van de Heilige Geest**, die u door de Vader en de Zoon in rijke overvloed zal geschonken worden, om heel de Kerk te voeren naar een **nieuw Pinksteren** [05.11.1977].

Dit zal nog steeds dezelfde Kerk zijn, doch vernieuwd en schitterend. De zuivering zal haar deemoediger en sterker maken, armer, evangelischer, opdat in haar voor het oog van iedereen het glorierijke Koninkrijk van Mijn Zoon Jezus moge schitteren. Voor haar zal dat als het ware een nieuw Pinksteren zijn [09.03.1977].

De tijd is aangebroken, waarop de woestijn van deze wereld door de barmhartige liefde van de Vader zal worden herschapen, die, in de Heilige Geest, allen wil trekken tot het goddelijk Hart van de Zoon, opdat eindelijk in de wereld Zijn Koninkrijk zal schitteren, een Rijk van Waarheid en Genade, van liefde, van gerechtigheid en vrede [25.11.1978].

De Geest des Heren zal de mensheid voorbereiden op de aanvaarding van het glorierijke Koninkrijk van Christus, opdat de Vader bemind en verheerlijkt kan worden door allen [07.06.1987].

Heel de Kerk zal Mijn hof zijn, waarin de goddelijke Drievuldigheid zich met welbehagen zal weerspiegelen. De Vader zal verheugd zijn als Hij in de Kerk het plan van zijn schepping volmaakt verwezenlijkt zal zien. De Zoon zal bij u verblijven, onder wie het Rijk van de Vader reeds gekomen is. De Heilige Geest zal zelf het leven zijn in een wereld die opnieuw aan de glorie van God gewijd is.

Dit zal **de triomf zijn van mijn Onbevlekt Hart** [06.08.1977].

Mijn Onbevlekt Hart zal triomferen, ziende hoe u allen de weg gaat van verheerlijking van de Vader, van navolging van de Zoon en van volledige eenheid met de Heilige Geest [25.03.1983]’.

Aldus zullen allen binnenkort Jezus van aangezicht tot aangezicht leren kennen en zij zullen verbaasd zijn dat God hen hun hele leven lang in zijn handen heeft gedragen en tegen zich heeft aangedrukt, zorgde voor hun behoeften, en dat zij Hem hebben genegeerd. Ze hebben beweerd dat Hij niet bestond, ze hebben op alle mogelijke manieren de stem van hun geweten onderdrukt, die immers Zijn stem was, en de nobele aspiraties van hun hart hebben ze in de kiem gesmoord. Wanneer God zelf zich aan hen laat kennen zal Hij hen voor de laatste maal vragen of ze met Hem willen zijn op aarde en in de eeuwigheid. Dit moment is zeer nabij, en van hun antwoord hangt hun verdere lot af. Hij zal op aarde alleen hen achterlaten die Zijn liefde met hun liefde zullen beantwoorden.

Er is hoop dat velen van u op aarde zullen blijven om samen met God de wereld opnieuw op te bouwen volgens de evangelische principes, om op de puinhopen van de oude wereld een nieuwe, buitengewoon gelukkige wereld te bouwen, naar welke ik vele malen in de geest ben overgebracht en waarnaar ik met heel mijn wezen verlang. Een wereld die veel mooier is dan die iemand ooit maar heeft kunnen dromen. Een wereld die als een grote verrassing een geschenk van God zal zijn op het einde der tijden. Voordat de aarde ophoudt te bestaan zal de mensheid enkel één zo’n tijdperk gegeven worden, weliswaar niet al te lang, maar voldoende om erachter te komen hoe het leven op aarde eruit had kunnen zien als allen gehoorzaam waren geweest aan God en Zijn geboden.

2. ONZE PERSOONLIJKE VOORBEREIDING

Uiteraard gaat het om een geestelijke voorbereiding, ik ga immers niet schrijven over het aanleggen van voorraden... Zoals ieder kan vermoeden moeten wij op de eerste plaats stellen het *regelmatig schoonwassen van onze ziel in het Bloed van het Lam* in de biechtstoel *en een leven in staat van genade*, met andere woorden, een leven leiden dat een ‘monstrans van God’ waardig is. De Drie-ene God wil blijvend in de ziel van zijn kind wonen, die vrij is van zonde.

Wee degene die in zware zonde verkeert, waardoor hij God van de troon heeft gestoten die Hem toekomt in het heiligdom van de ziel, en hij satan op die troon heeft genodigd! Het moment is al zeer nabij waarop hij bij de Parousie plotseling zijn helse meester ontwaart en de gruwel van zijn verraad van God – dat zal nog erger zijn dan de dood! Velen zullen sterven van afgrijzen en wanhoop, en in die geestesgesteldheid zullen ze voor altijd blijven.

Indien iemand twijfelt of zijn biechten goed waren en of hij in staat van genade is (heb ik altijd alles wat nodig was beleden, heb ik altijd oprecht berouw gehad en wilde ik mijn leven werkelijk beteren, was ik vastbesloten om niet meer in zware zonden te vervallen) dan moet hij *de hele levensperiode die twijfels wekt in zijn biecht insluiten*. Bij het voorzien van een langere biecht dient hij te gaan biechten na afspraak met een priester, en niet in de rij voor de biechtstoel, en dan nog het beste na een nauwgezet uitgevoerd gewetensonderzoek en het noteren van de zonden opschrijft op papier.

Maar wat moeten degenen doen die *de weg naar de sacramenten zelf voor zich hebben afgesloten*? Zij moeten proberen met Gods hulp die weg weer te openen, door te breken met zondige banden of

relaties, ook al zou het pijnlijk zijn als de amputatie (zonder verdoving, die men in de tijd van Jezus niet kende!) van een oog of een lidmaat (zie Mc. 9, 43-48). Laat niemand opgesloten zitten in de duivelse val van het goedpraten van zijn zondige staat, waartoe de zielenjager hem graag tientallen argumenten aanreikt: ‘Dat gaat mijn krachten te boven; dat is onmogelijk, en God vereist geen onmogelijke zaken; dat is immers de natuur – God heeft mij zo geschapen; nog even wat plezier op deze aarde, en daarna ga ik nadenken over boete; ik kan die persoon (personen) niet zo achterlaten, ongelukkig maken door uit elkaar te gaan’, etc. Zijn jullie daartoe geroepen om elkaar de hel in te slepen en voor eeuwig ongelukkig te maken?!

Wie het moeilijk vindt om vanuit dit gezichtspunt naar zijn huidige leven te kijken en de genoemde ‘amputatie’ te verrichten moet zich inbeelden dat hij sterft, dat zijn hart tot stilstand komt. Dit kan trouwens elk moment gebeuren! Een weg terug komt niet meer – in de staat waarin hij sterft zal hij voor eeuwig blijven. Dit is zo een kleine proeve voor de komende Parousie, waarin onze Heer allen een ‘ultimatum’ zal stellen met betrekking hun levenskeuze en op hun besluit zal wachten. Het is goed reeds op dit moment zichzelf en Hem het antwoord te geven, waarop Hij misschien al jarenlang wacht!

Wat kan men nog meer doen? *Zich blijvend onderdompelen in een diep en oprecht berouw voor de zonden* (de Kerk noemt dit een ‘volmaakt berouw’), en God zelf kan dan vergiffenis van zonden geven. Alleen berouw is echter niet voldoende – de zondaar moet daarbij de wil tot verbetering hebben, ofwel tot loskoming uit de zondige situatie. Om zo’n loskoming dient hij God vurig te smeken – dat Hij zelf de zaak in handen neemt en op zijn manier de ontwikkeling van de situatie leidt. God verhoort zo’n gebed altijd, en Hij heeft daarbij mogelijkheden die ons onbekend zijn. Zijn Barmhartigheid kent geen grenzen, echter alleen ten aanzien van hen die het pad der bekering opgaan. Ten aanzien van de overigen moet Hij rechtvaardig zijn, waartoe zij Hem zelf dwingen. Hoeden wij ons voor de zonde tegen de Heilige Geest, die neerkomt op een al te groot en zorgeloos, derhalve ongegrond vertrouwen in de Goddelijke Barmhartigheid. Helaas zijn er ook sommige geestelijken die een dergelijke valse ‘barmhartigheid voor iedereen’ verkondigen!

Nog een andere mogelijkheid, hoewel die veeleer van ons onafhankelijk is, en dus ook ‘riskant’ (aangezien onze toekomst in Gods hand is): wachten tot een moment van een ernstige levensbedreigende situatie (bijv. een dodelijke ziekte), wanneer elke priester het recht heeft om allen te absolveren. De Parousie – de wederkomst van Jezus, wanneer beslist wordt over het eeuwige lot van elke aardbewoner zal zowel zondaars als priesters zo’n mogelijkheid geven; die laatsten echter, belegerd door massa’s mensen in de biechtstoelen, zullen niet in staat zijn van allen de biecht af te nemen, en dan nog wel over het hele leven! Maar behalve dat zullen ook dan de voorwaarden van het boetesacrament zoals oprecht berouw en het vaste voornemen zijn leven te beteren van kracht zijn – zonder dat zal God geen vergeving schenken, zelfs als de priester de vergevingsformule uitspreekt. Aldus hebben bijv. alle overspelplegers geen enkele kans als ze niet voor altijd met hun ‘partners’ breken, evenmin drugsverslaafden of alcoholici als ze niet breken met hun verslaving.

Kortom: we kunnen beter niet lijdzaam wachten op wat vanzelf komt, aangezien onze bekering een zaak van de allerhoogste activiteit is, het benutten van alle mogelijkheden dienaangaande. Alleen ‘bestormers verwerven het Rijk der Hemelen’ (Mt. 11,12). En om de gave van de uiteindelijke bekering en volharding tot het einde in de heiligmakende genade dient iedereen te bidden, onafhankelijk van de staat van zijn ziel.

‘Een laaiend vuur wordt door water geblust, *en weldadigheid* verzoent de zonde – lezen we in het boek Ecclesiasticus (3, 30). Plotseling zal iedereen op aarde met lege handen staan – en dat moment is al niet ver meer – wanneer de eerste grootste paniek de mensen naar de banken drijft en ze voor altijd met niets weggaan. Dit zal het leven van de steden verlammen, die ontvolkt raken, zonder dat er een aardbeving aan te pas komt. Wat er daarna komt – daar zal ik over zwijgen. Niettemin spoor ik allen aan om nu de voorraad- en schatkamers wijd open te zetten voor hen die armer zijn dan jullie, zolang ze nog niet leeg zijn! Als jullie dat van harte doen en genereus zijn – want meestal gaven jullie weg wat jullie over hadden, wat brokken – zullen jullie Engelbewaarders deze goede daden in jullie Gouden Boek van het Eeuwige Leven noteren. Op die manier vergoeden jullie aan God en de mensen jullie egoïsme en gebrek aan liefde, en kunnen jullie ook vele jaren van boete in het vagevuur ontwijken. Dit betreft iedereen, en niet alleen degenen die misbruiken hebben begaan. Inderdaad, ‘weldadigheid

verzoent de zonde!

Wee degenen die erop rekenen dat hun welstand hen ‘de toekomst veiligstelt – er is niets dat misleider is, en dat juist op dit moment! De door hen opgeblazen zeepbel schittert weliswaar op dit moment nog met alle kleuren van de regenboog, maar wat zal ervan overblijven? Ik zie ze voor me die denken: ‘Goed dat je ons waarschuwt, ik hol direct naar de bank! Ojee, waar zal ik investeren, wat zal ik kopen?’ O meest beklagenswaardige mensen, denkt toch niet in deze categorieën! Ik kan jullie verzekeren dat je in de Nieuwe Wereld niets aan deze dingen hebt. Er zal geen geld zijn noch eigendomsrecht – alle hypotheekregisters zullen in vlammen zijn opgegaan; niemand zal ruziën om een akkerscheiding of procederen bij rechtbanken, die er trouwens dan niet meer zullen zijn. De mensen zullen alles gemeenschappelijke hebben, als in een groot klooster, en het delen met anderen zal voor hen een bron van grote vreugde zijn. Jullie behoeftes zullen worden bevredigd. Ik zal jullie iets aanraden wat werkelijk zinvol is, de best mogelijke investering. Als jullie in de nabije omgeving geen mensen zien die arm zijn, ziek, dakloos, eenzaam of gemarginaliseerd om te helpen, – er zijn talrijke nobele stichtingen die om ondersteuning vragen, er zijn zoveel missionarissen die om hulp smeken. Elke missieorde kan jullie de juiste adressen of bankrekeningen aangeven. Doe iets, zolang het nog kan!

3. HOE KAN MEN DE WERELD HELPEN ZICH VOOR TE BEREIDEN OP DE PAROUSIE?

God heeft mij onlangs toegestaan te ontdekken wat voor ‘vonk’ er uit Polen zou moeten voortkomen en de hele wereld voorbereiden op de Parousie, in overeenstemming met de in het begin genoemde aankondiging van Jezus. Het ging onze Heer niet om iemand met een enorme autoriteit – zo iemand was er niet en zal er niet zijn, aangezien niemand alle aardbewoners met een Goddelijke ‘advent’-boodschap kan bereiken. Jezus had elke mens voor ogen die in staat is twee dingen te doen: *zich aan God opofferen en bidden*, en *wel voor de hele wereld*. Als alle bewoners van de aarde voldoende beschermd zullen zijn – door offer en gebed van de ‘Vonk’, – dan zal de Parousie een feit worden.

Om in zo’n belangrijke kwestie niet alleen af te gaan op eigen inspiraties, ervaringen en overdenkingen breng ik iets van de verschijningen in Fatima in herinnering van honderd jaar terug. Weten jullie nog waarvan de Hemelse Begeleidster zich bediende om het drietal levenslustige herdertjes tot waarachtige apostelen om te vormen? Eerst zond Zij de Vredesengel, daarna deed ze echter iets vreselijks, zonder de kinderen te sparen en hen blootstellend aan een schok: ze liet hen de hel zien! Lucia schrijft: ‘Onze Dame toonde ons een vuur van zee, die zich diep in de aarde leek te bevinden; in die zee zagen wij demonen en zielen, die doorzichtige gedrochten leken te zijn of gloeiende brokken houtskool in menselijke gedaante. Ze werden opgestuwd in een vuur, voortgedreven door de vlammen, die uit hen schoten gelijk met wolken rook. Ze vielen alle kanten uit, als vonken bij hevige branden, in staat van gewichtloosheid, huilend van pijn en schreeuwend van wanhoop. Bij het zien daarvan zou men gek kunnen worden of sterven van angst. De demonen hadden afschrikwekkende en weerzinwekkende gestalten van walgelijke onbekende dieren. Maar ook die waren doorzichtig en zwart. Deze aanblik duurde slechts een moment. Gedankt zij de Allerheiligste Moeder, die ons daarvoor, bij het eerste visioen, had gerustgesteld met de belofte dat zij ons zou meenemen naar de hemel. Als dat niet zo was geweest denk ik dat wij van angst en ontzetting gestorven waren’.

De Vrouwe van Fatima heeft ons in haar verschijning van 14 augustus via de kinderen voorgelicht dat de hel in principe niet had hoeven te bestaan, als de werkelijk gelovige mensen hun mogelijkheden zouden benutten. Dit zijn Haar woorden: ‘Bidt. Bidt veel, doet offers voor de zondaars, want vele zielen gaan de eeuwige verdoemenis in, *omdat ze niemand hebben die zich voor hen opoffert en voor hen bidt*’. Moeten we niet schok voelen bij de gedachte alleen al dat iemand door onze nalatigheid naar de hel zou kunnen gaan? Ik althans ben hier sinds jaren door geschokt, en in het bijzonder nu, nu de Parousie aanstaande is en het eeuwige lot op het spel staat van miljarden mensen, die daar niet aan denken! Verbaast het u dus dat ik een zo groot mogelijk aantal mensen wil mobiliseren voor deze zo nobele en verheven ‘reddingsactie’? Met andere woorden, deze ‘vonk uit Polen’ zo te verspreiden dat haar gelederen op volle sterkte komen door niet alleen Polen, maar ook andere nationaliteiten te

betrekken?!

Het is goed om ook in overweging te nemen dat men door zich aan te sluiten bij onze ‘Vonk’ *op eenvoudige wijze de top van persoonlijke heiligheid en apostolaat kan bereiken*, en de aarde is ons immers juist *met dit dubbele doel gegeven*. We weten niet hoe lang we op aarde zullen zijn, aangezien sommige volkeren nu eenmaal zullen omkomen. Zelfs als onze aardse pelgrimage in het geweld van de natuurrampen zou eindigen zou dat de heerlijkste bekroning zijn van ons leven en een opvlucht recht naar de hemelpoort! Dit verzekert ons de Koningin zelf door de heerlijke beloften voor degenen die zich opofferen voor de wereld:

‘1. Hun naam zal geschreven staan in het van liefde brandende Hart van Jezus en het Onbevleete Hart van Maria.

2. Door hun offer, verenigd met de verdiensten van Jezus, zullen zij vele zielen van de eeuwige verdoemenis redden. De verdiensten van hun offers zullen zich naar de zielen uitstrekken tot aan de uiteinden der aarde.

3. Niemand van hun familieleden zal worden verdoemd, zelfs niet wanneer de uiterlijke kenmerken daarop zouden duiden: voordat hun ziel zich losmaakt van het lichaam zullen zij de genade van een volmaakt berouw verkrijgen.

4. Op de dag waarop zij zichzelf aan God ten offer brengen zullen hun familieleden uit het vagevuur worden bevrijd.

5. Op het uur van hun dood zal Ik hen helpen en hen – met voorbijgaan van het vagevuur – begeleiden tot voor het aangezicht van de Glorierijke Allerheiligste Drievuldigheid, waar zij de plaats zullen innemen die hen door de Heer is bereid en zullen zij samen met Mij gelukkig zijn’.

Ik weet goed dat de reactie op zo’n voorstel van mensen die hun persoonlijke kruis niet hebben begrepen, en dit kruis dus tot heden toe niet op zich hebben genomen, niet hebben gedragen en niet hebben geofferd, negatief kan zijn. Daarom ook worden ze niet begeesterd door de grootse beloften. Ze vrezen zelfs een gering lijden, en wat zou het wel niet zijn – zo denken zij – als ze moeten riskeren en een groter lijden te verstouwen krijgen? Het kiezen van de gemakkelijkste weg, het bevredigen van alle begeertes, het naarstig zorgen voor allerlei levenscomfort en pleziertjes is jarenlang de kern van hun leven geweest, dus hoe kan je hier opeens omschakelen? Zelfs hun beeld van God is verwrongen: het komt hen voor dat God hen boven hun krachten zou kunnen beproeven en ‘hun leven kapot zou kunnen maken’, zodra ze instemmen een iets groter offer te brengen... De stelling dat liefde zich dient te openbaren in een offer – des te groter naarmate die liefde vuriger is – dringt zeker niet tot hen door. ‘Moet ik me dan opofferen en lijden voor al die slechteriken die de hel verdiend hebben?’ zullen ze vragen. Niemand heeft ze zeker ooit geleerd dat uit het Doopsel hun universele priesterschap voortkomt, dat juist neerkomt op het zichzelf offeren aan God uit liefde, en uit het Vormsel de plicht tot apostolaat en tot strijd met satan om de zielen – de eigen ziel en die van anderen...

Toch doe ik een beroep op die mensen: *wordt nu eindelijk eens ware leerlingen van Jezus*, hetgeen zonder persoonlijk kruis onmogelijk is (Mt 10,38)! God de Vader verwacht geen grote offers van jullie, want Hij is een echte Vader en kent jullie krachten, maar ook die kleine en kinderlijke offers van jullie verbindt Hij met het offer van zijn Zoon, waardoor ze een oneindige waarde verkrijgen en de hele wereld zullen kunnen redden. Een druppel water alleen is niets, maar geplengd in de oceaan wordt die een oceaan. Toont dus moed – dit is voor jullie een grote kans! Op elk moment kunnen jullie je trouwens terugtrekken van de weg van het dagelijkse kruis door eenvoudig tegen God te zeggen: ik wil niet langer, en Hij zal jullie besluit eerbiedigen. Jullie lopen dus geen enkel ‘risico’, maar het is werkelijk het proberen waard. Als jullie niet aansluiten bij de ‘Vonk’ wacht jullie het vagevuur, en daar is het lijden naar het schijnt zo groot dat dit met niets op aarde vergeleken kan worden. Het loont dus om de weg van deze kleine offers op aarde te gaan, gewoon uit eigenbelang, niet eens met de gedachte aan apostolaat. Als jullie daardoor echter helpen iemand gered te krijgen, al was het er maar één, zullen jullie samen met hem in het eeuwig geluk verblijven, dat voor jullie daardoor mateloos zal toenemen. Als jullie uit de hemel zouden kunnen terugkeren voor een kort moment van lijden zouden jullie dat met de grootste geestdrift doen, maar dat zal jullie nooit meer gegeven zijn! De tijd van verdienste zal eindigen op het moment van de dood.

Zij die zich aangesproken voelen door mijn argumenten en aansporingen zullen zeker vragen: wat

moeten we doen om aan te sluiten bij de ‘Vonk uit Polen?’ Hoe kun je dat offer voor de wereld brengen, en welke gebeden moet je zeggen? Hoe kun je anderen winnen voor dit idee?

A. Offer voor de wereld

Al met vele mensen hebben wij in de kapel plechtig, nadrukkelijk en met kracht de akte van opoffering gebeden, welke aan het eind van deze brief geplaatst wordt. We hebben deze bevestigd met het betekenisvolle gebaar van de uitgestrekte handen. In de zelfverzekerde en vastbesloten stemmen waren de geestdrift en het begrip voor dit verheven idee voelbaar. Uit de gesprekken met deze personen weet ik dat het invloed had – en nog steeds heeft – op hun leven, dat hierdoor aan zin had gewonnen. Soms komt het voor dat iemand de roeping kreeg tot een groter lijden dan tot dan toe, maar dat zijn slechts enkelen, die van te voren door God daartoe zijn voorbereid.

Vele mensen hebben de akte van opoffering bij hen thuis gebeden en zich zo bij ons aangesloten. Niet de woorden zijn echter het belangrijkste, maar het idee van het zich opofferen aan God, dat door de woorden van de akte wordt weergegeven en verduidelijkt. Na kennis genomen te hebben van dit idee kan men zich naar eigen keuze bedienen van woorden en een gebaar, bijv. het maken van een diepe buiging voor God of een prosternatie (zich languit ter aarde werpen). In plaats van woorden kan er ook een stilte zijn, als iemand dat preferert.

Hoe lang moet het opdragen aan God van het kruis van alledag, dat hij ons wil geven, duren?
 – als ‘reddingsactie’ – tot het einde van de ‘drie dagen van duisternis’, tijdens welke aan het eind van de straf het eeuwige lot van hen die van de aarde worden weggenomen wordt beslist; daarna kan ieder zich terugtrekken of zijn offer laten voorduren tot het eind van zijn leven, en voor wie hij dit offer wil brengen kan hij zelf beslissen (het meest zal het vagevuur dit dan nodig hebben);
 – tot het moment van onze dood, als dat vóór die dagen zou plaatsvinden;
 – tot het moment dat iemand zich duidelijk en vastbesloten van deze weg terugtrekt, welk moment aantreedt als we in vrije bewoording God zeggen dat we ons terugtrekken. Uiteraard kan men altijd op de weg van de opoffering terugkeren.
 – We kunnen ons offer elke dag met een paar woorden (bijv. ‘hier ben ik’) hernieuwen, bijv. ’s morgens bij het opstaan. Hetzelfde geldt voor momenten dat we plotseling een tegenslag, beproeving, mislukking of lijden ondergaan. In het bijzonder echter tijdens de H. Mis, daar dienen wij onszelf ten offer te brengen aan de Vader tezamen met het Offer van Jezus, met ons hart de hele wereldbol omvattend.

B. Gebed voor de wereld

Op de vraag van de kinderen van Fatima: ‘Wie bent u?’ was het antwoord eenduidig, doch tevens door de eeuwen heen uitzonderlijk: ‘De Allerheiligste Maagd Maria van de Rozenkrans’. Ook op andere verschijningsplaatsen heeft Maria ons opgeroepen dit gebed, dat uiteindelijk al onze problemen kan oplossen, dagelijks te bidden. Laten we daarom niet al te lang nadenken: als we al de vier reeksen geheimen van *de Rozenkrans* hebben overwogen en we hebben nog tijd over, laten we dan doorgaan met het bidden van de rozenkrans in plaats van ‘schone kroontjes’ te zoeken. Een rozenkrans die gezamenlijk thuis wordt gebeden heeft een speciale kracht. Heeft de rozenkrans niet twee huizen met nabije omgeving beschermd in het centrum van Hiroshima en Nagasaki tijdens het ontploffen van de atombommen? Met de rozenkrans in de hand hoeven we derhalve geen enkele ramp te vrezen!

En wat met het *Kroontje tot de Goddelijke Barmhartigheid*? Laten we het op waarde schatten! Aangezien Jezus dit gebed welhaast een ‘sacramentele’ waarde en kracht heeft gegeven – Hij heeft het ons o.a. aangewezen als redding voor stervende zondaars – zou het onze schuld zijn om Zijn gave teloor te laten gaan. We dienen geëlektriseerd te worden door Zijn belofte dat Hij iedere stervende de genade van bekering geeft, indien bij hem het Kroontje gebeden wordt, en hij zich daartegen niet heeft verzet. We mogen erop vertrouwen dat Hij deze genade ook schenkt aan personen die wij niet kennen, en die wij ‘op afstand’ vergezellen bij hun sterven, aangezien er voor God immers geen afstand bestaat.

Wat geldt voor het Kroontje, geldt evenzeer voor *de Noveen tot de Goddelijke Barmhartigheid*, waarvan het Kroontje een belangrijk onderdeel vormt. De noveen zou ons dagelijks gebed kunnen zijn, juist gezien haar bij uitstek apostolische karakter en haar wereldwijde bereik. Gedurende de opvolgende dagen doorlopen wij in gedachten de aardbol en verzamelen wij allerlei mensen: gelovig en ongelovig, vurig en lauw, heiligen en grote zondaars. Wij brengen hen in de tabernakel van het

Barmhartige Hart van Jezus, en wij vragen Zijn Vader om op hen neer te zien door het prisma van dat Hart en om hen zijn barmhartigheid te betonen in plaats van straf.

Buitengewoon effectief is het gebed dat samengaat (dat geldt overigens ook voor de rozenkrans) met het inschakelen van de verbeelding, genaamd het *'onderdompelen ('schoonwassen') in het Allerheiligst Bloed van Jezus* van mensen en de situaties waarin zij zich bevinden. Het is afkomstig uit boodschappen die mystici hebben ontvangen.

De meesten van ons hebben hun 'beproeft' of 'meest doeltreffende' voorkeurs-gebeden, die kan men dus blijven gebruiken. Het belangrijkste bij onze 'actie' is echter dat onze gebeden:

1. vertrouwvol *zijn* – gebaseerd op een diepe overtuiging van Gods Barmhartigheid, en tevens op het verlangen van God dat iedere zondaar zich bekeert en in de hemel komt. Zo vertrouwvol, dat de biddenden in staat zijn om God direct te bedanken voor de verhooring, hoewel zij de vruchten van hun gebed nog niet zien.
2. *verbonden met het hogepriesterlijke gebed van Jezus* als Hoofd van de gehele mensheid. Hij is onze voorspreker en Middelaar bij de Vader, uit Hem ook putten onze gebeden hun kracht. Het duidelijkst zien we dat in het heerlijkste en meest doeltreffende van alle gebeden: de Heilige Mis. In de H. Mis richt de Kerk zich tot God de Vader door Christus onze Heer. In de H. Mis worden wij ons wel het duidelijkst bewust van het feit dat we niet op ons eentje bidden, maar in het gezelschap van de engelen en heiligen. Wie ook maar enigszins kan, laat die zo vaak mogelijk de H. Mis bijwonen, in zijn armen de hele aardbol aandraged!
3. Met de Parousie in het verschiet kunnen we ervan overtuigd zijn dat als we bidden *voor de gehele mensheid*, onze bijzondere intenties en ons 'kleine wereldje' waarin wij tot dan toe verkeerden hun plaats zullen vinden in die ene, alomvattende intentie.
4. *Hoe lang* moeten wij die wereldomvattende intentie op de eerste plaats stellen? Het antwoord daarop is hetzelfde als hierboven met betrekking tot het voor de wereld gebrachte offer.

In het kort dient ook het derde middel genoemd te worden, waar de mensheid in Fatima op werd gewezen. De herinneringen van zuster Lucia bevatten het verzoek van de Moeder Gods om *verstervingen voor de bekering der zondaars*. Zoals we weten hebben de drie kinderen, geschokt door de aanblik van de hel, zichzelf zeer strenge verstervingen (zelfs voor volwassenen!) opgelegd. Dat hield bijv. in het zich onthouden van eten en drinken tijdens een hitteperiode, het eten van bittere eikels, het zich branden met brandnetels, het dragen in de taille van een scherp snijdend touw, het staken van spelletjes. Het touw verwondde hun huid tot bloedens toe, dus men zou denken dat Maria de kinderen van een dergelijke praktijk zou moeten afhouden. In plaats daarvan beval zij hen alleen maar aan om het touw uitsluitend overdag te dragen... Moet ons dat niet aan het denken zetten? Als wij ons kunnen zetten tot vrijwillige verstervingen, hoe klein dan ook, zullen die ons stalen en kracht geven om geduldig het kruis te dragen dat God ons elke dag weer geeft. Ze zullen uiteraard afhankelijk zijn van de mogelijkheden van ieder van ons, van onze gezondheids-toestand, onze verplichtingen en onze leefsituatie.

Zij die aansluiten bij de 'Vonk uit Polen' hebben de kans om de geestelijke vaders en moeders te worden van een zo reusachtig aantal zielen als niemand anders in de geschiedenis van de Kerk. Hun omgeving zal daar voorlopig niets van merken, en zelfs zij zelf zullen dat pas na hun dood beseffen, als alle gelukzalig geredde zielen hen tegemoet zullen komen bij de Hemelpoort. Laat dit laatste argument jullie allen sterken in de overtuiging dat het inderdaad loont deze weg te gaan. Geef een positief antwoord op het voorstel van God, de ogen van de hele Hemel zijn op jullie gericht.

Voor een zo goed mogelijke vervulling van deze roeping en voor de hele weg die jullie nog moeten afleggen naar de Hemelpoort, moge u zegenen op voorspraak van het hele Hemelse Hof God de Vader en de Zoon + en de Heilige Geest. Amen.

*Adam Skwarczyński, pr.
Rakowiec, 8 juli 2017*

MIJN DAGELIJKSE KRUIS

Aanvaarding van het kruis betekent aan God zeggen dat ik al het lijden dat Hij op mij toelaat zonder klagen wil dragen en dat ik het aan Hem opdraag voor de bekering van de zondaars in vereniging met het Lijden van Jezus.

Wat betekent: **ik draag het op**? Gewoon, in gedachten geef ik dit lijden over aan God de Vader. Ik vraag Hem om het te aanvaarden zoals Hij het lijden van Jezus heeft aangenomen: voor mijn redding en die van andere mensen. Als ik op aarde ben kan ik mijn kruis opdragen voor mijzelf en voor anderen. Als ik in het vagevuur lijdt kan ik alleen nog maar voor mijzelf offeren.

Welke kunnen **de vruchten** van mijn kruis zijn?

- 1) Mijn eigen zuivering en heiliging alsook het bereiken van de hemel,
- 2) hulp aan hen die zonder God leven om zich te bekeren en in de hemel te komen,
- 3) hulp aan gelovige mensen om tot heiligheid te komen,
- 4) hulp bij de verlossing van de zielen uit het vagevuur of bij vermindering van hun straf.

Hoe lang moet ik mijn kruis dragen? Het beste is om te denken: tot het eind van mijn leven, hoewel het offeren aan God van één dag, één uur of zelfs één ogenblik van lijden, vermoeidheid of moeilijk werk enz. evenzeer grote waarde heeft.

Wat betekent: **zijn kruis verenigen met het Lijden van Christus**? Ons lijden heeft van zichzelf nauwelijks enige waarde, tenzij wij het opofferen aan God de Vader *door Christus*, die de 'weg' naar de Vader is (J 14,6).

1) Het gemakkelijkst is het zijn kruis aan God de Vader op te dragen tijdens de H. Mis. Ik breng samen met het brood en de wijn door de handen van de priester alles wat mijn kruis vormt aan God ten offer. Bij de woorden van de priester: 'Door Hem en met Hem en in Hem zal uw Naam geprezen zijn, Heer onze God, almachtige Vader, in de eenheid van de Heilige Geest, hier en nu, en tot in eeuwigheid' bevestig ik het offer van Christus, de Kerk en dat van mij met het woord AMEN.

2) Op het uur van de dood van Jezus (om 15:00 uur). Vele mensen op aarde bidden op dat uur, en sommige priesters verlenen allen hun zegen in de naam van de Heilige Drie-eenheid. Ik kan me voorstellen dat ik aan het kruis genageld ben samen met Jezus. Samen met Hem offer ik me aan de Vader voor de redding van de mensen.

3) Elke dag kan ik 's morgens een groot kruisteken maken, me voorstellend dat dit kruis de hele dag omsluit met alles wat die zal brengen.

4) Elke keer dat er zich een fysiek of geestelijk lijden voordoet, iets onprettigs of een levensprobleem: onmiddellijk 'neem ik mijn kruis op' en ik zeg tegen God dat ik dit lijden of die moeilijkheid aanvaard en verdraag voor de bekering van de zondaars.

Als ik niet duidelijk tegen God zeg: ik wil mijn kruis niet meer dragen – dan draag ik het altijd, zelfs als ik daar niet aan denk.

AKTE VAN PERSOONLIJKE OPOFFERING AAN GOD VOOR DE WERELD

Eeuwige Vader, / het uur is nabij / van de Wederkomst op aarde van Uw Zoon, / die verband houdt met de 'Waarschuwing', / 'het kleine oordeel', / 'de verlichting van de gewetens'. / Ik dompel dus alle bewoners van de aarde onder / in het Allerheiligst Bloed van Jezus, / dat aan U wordt opgeofferd op de altaren van de wereld. / Ik dompel hen onder in de bloedtranen, / die uit de figuren en afbeeldingen vloeien / van de Allerheiligste Maagd Maria en de heiligen. / Ik dompel hen onder in mijn eigen lijden en inspanningen / die mijn dagelijks kruis vormen. / Alle dagen lang, / die ons nog scheiden van de Komst van Jezus, / verenig ik mijn kruis met Zijn Kruis, / en mijn hart met Zijn Hart. / De vlam van mijn liefde / verenig ik met het Vuur van de Heilige Geest, / dat op aarde wordt geworpen door Uw Zoon. / Als offer voor de bekering van de zondaars der aarde / **strek ik voor U mijn handen uit / en met deze woorden geef ik me over aan U, mijn Vader: / HIER BEN IK! / HEILIGE GOD, / HEILIGE STERKE, / HEILIGE ONSTERFELIJKE, / HEB MEDELIJDEN MET ONS EN MET DE HELE WERELD. / AMEN**